

EU anstiftar till hets

NÄR GORDON BROWN i sitt första tal som Storbritanniens premiärminister lyfte parollen ”brittiska jobb åt brittiska arbetare” menade han – säger han i alla fall nu – att brittiska arbetare skulle erbjudas de färdigheter som krävs för att framgångsrikt kunna konkurrera på den globala arbetsmarknaden.

Han hade nog inte tänkt sig att den största vilda strejk-vågen på 30 år skulle föras under (bland annat) den parollen. Strejkerna startade efter att 300 italienska och portugisiska arbetare fått jobb på Totals Lindsey-raffinaderi i norra Lincolnshire. Förra fredagen och den här veckan har tusentals arbetare vid ett växande antal arbetsplatser inom energiområdet gått ut i vilda strejker. Förhandlingar sker nu mellan deras fackförening Unite och företaget Total.

Unite hävdar att det italienska företaget dumpar löner och villkor och anser att strejkaktionerna är heroiska, även om de måste uppmana arbetarna till att avbryta strejkerna. ”Kampen startade här i Lindsey – kampen mot diskriminering, kampen mot trakasserier och kampen för att lägga bröd på dina barns tallrikar”, sade Unites Kenny Ward till ett tusental demonstranter i måndags.

Fackföreningarna är noga med att påpeka att det är en kamp mot arbetsgivarna, inte mot de utländska arbetarna. Men rasistiska undertoner finns i leden, och det beror inte enbart på att nazistiska British National Party snabbt var på plats och försökte underblåsa nationalistiska stämningar.

ÄVEN OM MÅNGA arbetare ropar ”brittiska jobb åt brittiska arbetare” är det EG-domstolens utslag i Laval- och Viking-domarna som står i fokus för

Unites kamp. EG-lagstiftningen i nuvarande tolkning gör det billigare att anställa arbetskraft från andra EU-länder eftersom facken inte har rätt att ta strid för kollektivavtalsmässiga villkor i utstationerade företag – bara för minikrav i de kärnvillkor som definieras i utstationeringsdirektivet.

Unite kräver inte ”brittiska jobb till brittiska arbetare” i en inskränkt mening – utan en ”jämn spelplan”, där arbetare boende i Storbritannien ska kunna konkurrera om jobben på samma villkor som utländska. Krav som inte på något vis kan liknas vid rasism.

TROTS ATT DENNA TIDNING och fackföreningsrörelsen i stort redan från början har kritiserat EG-domstolens utfall i Laval-målet och andra liknande mål så är det först nu, när ekonomin sjunker ihop och arbetslösheten stiger, som läget blir verkligt farligt. Globaliseringen och EU:s öppna marknad har alltid mest gynnat företag och höginkomsttagare, men så länge de flesta har haft jobb och hyfsade inkomster har protesterna inte varit alltför högljudda. Det är en sak om migrantarbetare kommer hit och främst får jobb som inte så många andra vill ha, det är en annan sak när varslen står som spön i backen och kampen för tillvaron hårdnar.

Som syndikalister måste vi givetvis alltid stå upp för alla människors lika värde, mot rasism och andra sätt att så split i arbetarklassen. Men det försvåras betänkligt när EG-domar, politiska beslut och vinstbegär ställer arbetare mot varandra.

Det är inte de brittiska arbetarna som hetsas, utan EG-domstolen och dess marknadsliberala försvarare.

RW